

na zelenom bridu

pero zubac

MIRIS BEJTURANA

Naramak dečjeg straha ponovo
prožima kosti,
prebiram brojanice sna:
majka je mesila hleb,
imala je belu maramu,
šta tražiš ti u tom predelu
gledanom obrnutim sočivom,
u beloj halji med' sestrama,
na šest blagdanskih stolica,
i miris bejturana sasvim jasno
osećam, posle tolikih godina zelen bejturanov
miris opojan i gust kao strah u snu.

NEGDE U ŠUMAMA

Negde u šumama zalutali pale vatre,
pokušavajući da se umilostive oluji.
Ja sam onaj glas što naj podražava
sa one strane obale, sa iste strane sna.

BUDILO

Sretao sam te gde god sam pokušavao
da uspavam svoje sumnjičavo budilo,
skriveno u molekularnik disanja,
u protok krvi, u jagnjeću moždanicu,
u brdima dok sam trčanjem istiskivao strah,
na moru u porozna jutra, uz jezera,
mora da ima negde neki dom, neko ognjište,
neki predeo namenjen našem smiraju.
Hoćemo li biti još dovoljno mladi
da ushićeni jedemo drenjine sopstvene krvi.

ZARANA SAM KRENUO

Potočare u noći vreme na sitan
prah razlažu, tamo gde su bila
vrata stoji nepouzdan vetar.
Zarana sam u planinu krenuo,
lišće mi nešto poručuje,
ali te nema da mi sve to prevedeš
na jednostavan jezik iz kojeg je
istisnut strah.

OBRATAN RED STVARI

Silaze omrklo padinom
znanci prosvetljeni zorilom,
crne su im kabanice,
crni im naramci na leđima,
u kakvu tajnu ulaze
a mene da ne zazovu?

Što oku bliže, manji su,
obratan red stvari u noćnom zrcalu,
pokazujem ti rukom i ti se
uz okno pripijaš.
Kažeš: vidim da stabla izdišu
zelenu svetlost.

KAO ZRNA SVETLOSTI

Putuj kao zrna svetlosti nikada videna
i stani se u dolji gde je dobro tvom oku.
Sa one strane vode naši su prijatelji.
Gradovi u kojima sam obeležio mesta
za neko ino vreme kojem se odupireš.
Putuj kao lađa niz veliku vodu,
mirno i sigurno, zaronjena u šutnju,
odaberi predeo na koji ćeš doslikati
moj lik u daljini.
Put koji ti se otvara širok je i svetao
kao podne koje mi se u leđa sunčevim
čavlima ukucava.

SEM PRIVIKNUTIH ČULA

Čuje li iko glasove kojima se u
noći dubokoj zazivamo. Sem naših
priviknutih čula. Sem uha straha.
Stabla zajedno rasla, razmaknuta vetrom.
Govorimo li kišom, frulom tankom vetrenom.
Jedemo li vatru, dišemo li čist strah.
Imaš li utisak, ponekad, da te reči
moje dodiruju. I pesme koje ispisujem
samo su drugo lice straha.

NA ZELENOM BRIDU

Otac i brat stoje na zelenom bridu brega,
svetle tačke u obzoru, budi se usnula šuma.
Nejasnim pokretima ruku me dozivaju.
Iza okana je mir ispunjen dečijim snom.
Zori zeleno zorište, počinje da boli san,
gde moja ljubav odlazi, koje će reči poneti?
Mavena parčad neba stavljam joj na sto.
Na bregu već nema nikoga. Sunce sedi na livadi.
Udaraju za čelom srebrna konjska kopita.
Ode niz polje detinjstvo na Dželetovim konjima.

SLIKA DALEKOG BRATA

Radnoti Mikloš igra nogomet sa dečacima
u dvorištu Segedinske gimnazije,
Na licima igrača leto.
Oslonjen na ogradu neobazrivo se u igru
unosim. Moj jezik, da se zaboravim, razumeo bi.
Prebiram godine, tvoj glas se za lišće lepi,
da se izreknem, u igru zanet, bojim se,
razumela me ne bi.

RAŠELJKINA RUKA

Prisluškujem, ulaziš u san,
misliš me, stavljaš me pod jezik,
dišeš me i iz sna u reči
koje urezujem, zagledaš,
proletnjim okom,
rašeljkinom rukom,
spi, zimno je,
spi kao daleka voda,
još će jedan sneg,
mala mi je smrt u prstima,
topla kao nerastvorena knjiga,
mirišu maline sna, čujem izdaleka,
pogašene su sveće, otvoreni zidovi,
tu sam, među knjigama,
rasutim po stolu,
uzmi me i drugo me
čitaj,
uvek me na drugoj strani
otvaraj,
doručuj ovu pesmu.

JUTRO KAO JABUKA

Reči bih da zadržim u uhu
kao niz muzičkih znakova,
kao jedva čujan časovnik,
vidiš me laserskim okom, sedim,
neprimetan u prostoru,
u dolini se budi grad, radnici
doručuju trčeći, vesela su
stabla, lišće se dogovara,
zdravo je jutro kao jabuka
u prozoru, ne bi bilo ratova
kada bi ratonošama jutro počinjalo
tvojim zrnastim glasom.

KUĆA KOJA SE RUŠI

Vratio bih se s tobom u kuću koja se ruši,
toliko mi biva blisko to nemoguće,
iz svoje u vučju kožu, u krv košute.
Koliko bi reči prosuli za nama
naši prijatelji, zlo bi nas stiglo
jer smo voleli u nevreme.
Otvori oči dok spavaš, ušao bih.

